

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Házelnök és Főpolgármester Urak! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Örülök, hogy újra itt látom Önöket. Mindig meglep, milyen sokan eljönnek az évértékelőre. Bár ha belegondolunk, érthető, hogy az ember kíváncsi arra, tud-e valami újat mondani a miniszterelnök. Engem is ez a kíváncsiság hozott ide. Ha egy mondatban kell összegeznem az év értékelését, azt mondom: soha rosszabb évet, mint a 2018-as volt. Harmadszor is kétharmaddal nyertük meg az országgyűlési választásokat, a magyar gazdaság pedig majd' 5 százalékkal növekedett. Ha itt Önök összefüggést sejtenek, nem tévednek. Valóban létezik egy mély összefüggés a politika és a gazdaság között; az, hogy az eredmények sohasem a vakszerencsének köszönhetőek. Bár abban is van igazság, hogy a vak tyúk is talál szemet. Egyszer, de nem háromszor. És a gazdasági növekedés is lehet szerencsés körülmények egybeesésének eredménye. Ilyen év is előfordulhat, de, Hölgyeim és Uraim, a magyar gazdaság már hetedik éve folyamatosan növekszik. Kimondhatjuk tehát, sem a harmadik kétharmadot, sem a kiemelkedő gazdasági növekedést nem adták ajándékba. Magyarország mindkettőért keményen megdolgozott. Ezért ma délután először is adjunk hálát, és mondjunk köszönetet. Adjunk hálát a Jóistennek, amiért engedte, hogy éljünk, és megsegített bennünket a nehéz pillanatokban. És mondjunk köszönetet azoknak, akik minden áldott reggel munkába indulnak, becsülettel teszik a dolgukat, és tekerik a magyar gazdaság biciklijét. És köszönet azoknak, akik tudták, hogy biztos munkahely, növekvő fizetés csak akkor van, ha a kormányzás világa is kiszámítható és rendezett. Köszönet azoknak, akik tudták, hogy csak együtt lehetünk sikeresek, pontosabban csak akkor, ha együtt sírunk, és együtt nevetünk. És sokszoros köszönet azoknak, akik azt is tudták, hogy csak akkor találhatjuk meg külön-külön is a számításainkat, ha egy országgként nézünk szembe a világgal, és egy nemzetként nézünk szembe a magyar élet próbatételeivel. Vagyis röviden: köszönet Önöknek! Kérem, ne feledjék; együtt erő vagyunk, szerteszt gyöngeség.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha az országról, vagyis a magyarok közös életéről gondolkodunk, lényegében egyetlen kérdésre kell felelnünk, s ebből aztán könnyen kihüvelyezhető, mit és hogyan érdemes csinálnunk. Ez a mindennél fontosabb kérdés így fogalmazható meg: az ország mai állapotát értelmezhetjük-e felemelkedéstörténetként? Vajon fölfelé tartanak-e a magyarok? A választ úgy kaphatjuk meg, ha a mai állapotainkat összevetjük korábbi helyzetünkkel. Egy évtized még egy nemzet történetében is elég hosszú idő, mérhető időszakasz. Alkalmas arra, hogy tanulságokat vonjunk le belőle. 2009-ben a baloldal nyolc évig tartó rém kormányzásának vége felé, amikor már közös vagyonunkat, tartalékainkat, az adóssághegyekkel pedig a jövőnk lehetőségeinket is felélték, az akkori évértékelőmben azt mondtam, Magyarországnak nem egyszerűen válságkezelő csomagokra, hanem jóval többre, teljes megújulásra, egy új irányra van szüksége. Ma pedig, tíz év elteltével a következőket mondhatom Önöknek. Egy ma született magyar gyermek úgy számolhat, hogy jó eséllyel meg fogja élni a XXII. századot, mert a magyarok egyre tovább élnek, egyre hosszabb életben reménykedhetnek. A házasságkötések száma nő, a csecsemőhalandóságot látványosan csökkentettük. A foglalkoztatottságot 55 százalékról 70-re emeltük, a munkanélküliséget az egyharmadára vágtuk. Az államadósságot 85 százalékról 71 százalékra csökkentettük vissza. Közben a jövedelmeket folyamatosan növeltük, a minimálbért például több mint a duplájára. Mondhatják, hogy ezek csak számok, és az ember nem attól boldog, hogy a szemléltető ábrák vonalai le- vagy felfelé kanyarognak. És ez igaz is, de egyáltalán nem mindegy, hogy az emberek mennyire rendezett és mennyire kiszámítható gazdasági körülmények között tervezhetik a maguk életét. Én hiszek abban, hogy az ember

önbizalmát, tartását, akaratát, sőt személyes sikerét is erősen meghatározza, hogy milyenek ítélik meg saját gyermekei esélyeit és hazája kilátásait. Én ma azt látom, hogy a magyarok sokat dolgoznak, tervezgetnek, rendben tartják és igazítják a portájukat, házat építenek, iskolába küldik és tanulásra biztatják a gyermekeiket, és iparkodnak, hogy legyen mit átadniuk a gyerekeiknek és az unokáiknak. Mi ez kérem, ha nem felemelkedéstörténet?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Úgy látom, hogy tíz év közös munkájának eredményeként a magyarok ismét hisznek a jövőjükben. A jövőbe vetett hit nagy kincs, nem szabad elkótyavetyélni. Ezért kell világosan beszélnünk, mit várhat a nemzetünk a jövőtől. Mivel kell szembenéznie, milyen megmértetésekkel kell számolnia, mennyire készült fel arra, hogy versenyre keljen a világgal? Képes-e a magyar ember, a magyar állam, a magyar nemzet túlélni, talpon maradni, képes-e győztesként kikerülni az erőpróbákból? A kérdés komoly, sőt súlyos, ezért becsületes választ kíván. Az én válaszom az, hogy nemzetünk mintegy tíz év alatt talpra állt. Völgymenetből hegymenetbe fordította az országot. Visszavette a sorsa feletti rendelkezés jogát, és ezért, csak ezért készen áll, győzelmű esélyekkel áll készen arra, hogy megvívja a reá váró küzdelmeket. Röviden a válaszom: győzni fogunk. Újra és újra győzni fogunk!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nekünk nem az jelenti a győzelmet, ha a pártunk nyer. Nekünk az jelenti a győzelmet, ha az országunk nyer. Én azok közé tartozom, akik mélyen meg vannak győződve, hogy minden magyar gyerek jobban élhet majd, mint a szülei, és hiszem, hogy nagy többségük élni is tud ezzel a lehetőséggel. Mi vagyunk az a közösség, amely mindig is azt akarta, hogy minden magyar ember élete számítson, és mindenkinek legyen helye a magyar jövőben. A mi közösségünk nemzeti alapon áll. Nem azért csináljuk a politikát, hogy divatos eszméknek szolgáljunk, hanem azért, hogy a magyarság fennmaradjon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tizenharmadik éve irányítom a kormány munkáját, de a döntéseinknél még mindig rászédálok, micsoda merészség egyszerre és egyben látni tízmillió ember életét. Márpedig Magyarország tízmillió, sőt a külföldiekkel együtt 15 millió szerteszét futó életből áll, amelyeket döntéseinkkel újra meg újra egyesíteni kell. Ez úgy lehetséges, hogy mindenkinek meg kell kapnia, illetve azt kell megkapnia, amire szüksége van. Azoknak a magyaroknak, akiknek jól fut a szekerük, csak annyi kell, hogy vállalkozó- és munkakedvük ne ütközzön értelmetlen akadályokba, ne béklyózza ostoba adórendszer, és ne vesszen el a bürokratikusság útvesztőiben. Mi ezt szívesen megadjuk, cserébe csak azt várjuk el, hogy tartsák be a törvényeket, fizessék be az adót, adjanak munkát minél több embernek, és ne vonják befolyásuk alá a kormányzati politikát. Az utóbbira meggyőző érveket is szolgáltatunk már. Sikeres vállalkozóinkra még vár egy történelmi feladat. Nekik kell létrehozniuk Magyarország területén kívül azokat a befektetéseket, amelyek profitját hazahozva, kiegyenlítjük a Magyarország területéről kivitt profit mennyiségét. Igazi nemzeti küldetés ez, óriási feladat ez, rá is megy majd legalább tíz évünk. Az ország törzse, a nagy többség, aki se nem szegény, se nem jómódú, elvárja, hogy legyen munkája, és a munkájának legyen értelme. Élhessen biztonságban, ismerjék el a munkáját, és kapja meg a neki kijáró tiszteletet. Becsületes teljesítményéért cserébe legyen biztonságos otthona, tisztességes élete, és legyen jövő a gyerekeinek. 800 ezer munkahely, duplájára nőtt minimálbér, a gyerekek után járó adókedvezmény, ingyenes étkezés és tankönyv, gyed extra, rezsicsökkentés, stabil

nyugdij. Ezeket mind elértük. Látható, letettünk már néhány dolgot az ő asztalukra is. De a legkeményebb dió, hogy megnyissuk az emberhez méltó élet, a talpra állás, sőt felemelkedés útját a szegénységgel küzdő honfitársaink előtt. Ne kerteljünk, sajnos még mindig százazrekről beszélek, akikről rajtunk kívül mindenki más lemondott. A magyar baloldal történelmi szégyene, hogy kormányzásuk tizenkét éve alatt csak alamizsnát adtak, segéllyel tartották őket féken, és elfogadták a megélhetési bűnözést, mint életformát. Vagyis nem vették őket emberszámba. Én büszke vagyok arra, hogy mi vállaltuk a szegénység elleni harcot. Visszanyomtuk az elterpeszkedő bűnözést. Mindenkinek adtunk esélyt a becsületes és törvénytisztelő életre. A gyerekeikért élőket az ország erején felül is támogattuk, de azokkal szemben, akik nem a gyerekeikért, hanem a gyerekeikből akartak megélni, nem voltunk se megértőek, se elnézőek. Mindig hittem abban, ha tisztességes megállapodást, vagyis a segéllynél többet hozó munkát ajánlunk, bele fognak csapni a tenyerünkbe. Ezért kijátszottuk a legerősebb lapunkat, ahogy a kártyában is kell: ulti ellen ásszal, szegénység ellen munkával. Kitartóak voltunk és következetesek. Nem hallgattunk a huhogókra. És jól tettük. Ugyan még rengeteg a teendőnk, de a változás már szembeötlő. Mint tudják, az unióknak nem mi vagyunk a liblingjei, mégis azt írták Magyarországról, hogy 2010 óta több mint egymillió ember tudott kitörni a szegénységből, azt is ők mondják, hogy a súlyos anyagi gonddal élők aránya 2010-ben 23 százalék volt, 2017-ben pedig 10 százalék. A helyzet javult, de nekem még ez is, így is elfogadhatatlan. Én már harminc évesen sem hittem el, hogy a szegénységet Magyarországon nem lehet felszámolni. És ma sem vagyok hajlandó beadni a derekamat. Lépésről lépésre, évről évre, kitartó munkával megyünk előre, és igen, fel fogjuk számolni a szegénységet Magyarországon. Lesz mindenkinek munkája. Lesz mindenkinek otthona. Lesz minden gyereknek bölcsőde, óvoda, iskola, étkezés és tankönyv is. Lesz támogatás a fiataloknak, és jut mindenkinek tisztes időskor is. Magyarország az a hely, ahol mindenkinek jó lesz magyarnak lenni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem szoktunk ezen a helyen a magyar ellenzékéről beszélni. Azért nem, mert aligha tudnánk újat és súlyosabbat mondani, mint a közismert tényt, hogy a magyar ellenzék bevándorláspárti politikusok gyülekezete, akiket Soros György és az európai bürokraták tartanak lélegeztető gépen. Hogy most mégis szólunk róluk, annak a magyar történelem fájdalmas tanulságai adják az okát. Hölgyeim és Uraim, Magyarországon megtörtént, megtörténhetett a szocialisták és a szélsőjobb koalíciója. Az ember első gondolata, hogy ez maga a politikai pornográfia. Vörös- és barnaingesek közös menetelése. Beugrik a régi katonatörténet. „Parancsnok úr, jelentem, katonák közelednek!” „Barát vagy ellenség?” „Barátok lehetnek, mert együtt jönnek.” Nos, valóban együtt jönnek, és egymásnak barátai is lehetnek, de a magunkfajta, rendes hazafiakat mindig is ellenségnek tekintették. Kézfogó ez. A magyar családok százazreit meghurcoló kommunista és a több százezer zsidó honfitársunkat megsemmisítő náci hagyomány kézfogója. Ezzel a történelemmel a hátunk mögött azt kell hallanunk, hogy a zsidó származású képviselők listázása nem jelent antiszemitizmust. És egy ilyen ember még a budapestiek főpolgármestere akar lenni ahelyett, hogy csendben elkullogna a kertek alatt. Erre csak annyit mondhatunk: szégyen. Az pedig egész Európa szégyene, hogy a nemzetközi baloldal mindezt támogatja, sőt ideküldi vezetőjét, hogy áldását adja erre a politikai eltévelyedésre. Pedig jobb lenne, ha Timmermans úr elgondolkodna, hogyan fér össze a baloldal és a szélsőjobb házassága az európai értékekkel, és inkább otthon boldogítaná a szegény hollandusokat. A helyzetünket könnyíti, hogy a szocialista–náci koalíció politikusai inkább komédiásoknak tűnnek, mint politikai vezetőknek. Megrohamozni a csukott ajtót, hasra vágni magukat tarkóra tett kézzel, pókemberesdit játszani a tévészékház lépcsőházának korlátján, ez inkább pályakezdő színészek útkereső próbálkozásának tűnik. Elnézést kérek Fábry Sándortól, de

ez jobb volt, mint a szilveszteri kabaré. Ha hozzáadjuk azt is, hogy az országgyűlésben fizikai erőszakot alkalmaztak, randalíroztak, arcunkba nyomták a kameráikat, annyit mondhatunk az ellenzéki képviselőtársainkról, hogy talpig úriemberek. Talpig, no de onnan fölfelé... Hálás téma.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyar gazdaság ma a dimenzióváltás állapotában van. A hagyományos ipari termelés mellett nő a magas hozzáadott értékű, kutatásra épülő ipar részesedése. Illúzióknak tartom, amikor valaki azt gondolja, hogy a jövőben csak fehércöpenyes, laboratóriumi dolgozók lesznek majd. Fizikai munka mindig lesz, és az olajos kezű, overallos munkások sem fognak eltűnni, mindig szükség lesz a munkájukra, és jól tesszük, ha megbecsüljük őket. De az igaz, hogy melléjük fel kell futtatni az új, digitális, robottechnológiára épülő, fejlesztő és kutató iparágakat is. Ez az ipari dimenzióváltás. A 2018-as új nagyberuházásoknál az átlagfizetés 425 ezer forint volt, szemben az egy évvel korábbi 304 ezerrel. Ez a 40 százalékos növekedés mutatja, hogy új típusú munkahelyek jönnek létre Magyarországon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egy gazdaság színvonalát, így a magyarét is azzal lehet mérni, hogy a termékei mennyire állják meg a helyüket a világpiacon. Hazánk népességét tekintve a 88. helyen áll a világ országai között. 88., de mi vagyunk a 34. legtöbbet exportáló ország. Nemzeti büszkeségünknek gazdasági alapja is van, hiszen a magyar mérnökök és munkások teljesítménye 54 hellyel előrébb sorol bennünket. Hozzátehetjük, hogy az autóiipari exportban a 20., a gyógyszeripari exportban a 19., a gabonafélék exportjában pedig a világranglista 15. helyén állunk tízmilliós ország létünkre. Jó, ha az ember tudja, hol a helye, ám ez nemcsak lefelé, de fölfelé is igaz, s nekünk, ennek tudatában kell megcéloznunk Magyarország helyét a világban. Tudjuk, mindenki arra számít, hogy a világgazdaság lehűl és lassul. Nekünk vannak válaszaink erre az esetre is. Nem engedjük el a vezérfonalunkat, nem adjuk fel a tervünket, hogy a magyar gazdaság növekedése minden évben legalább 2 százalékkal meghaladja az Európai Unió átlagát. Ha a többiek lassulnak, akkor mi a kanyarban fogunk előzni. Meggyőződésem, hogy a legnagyobb eredményeink még hátravannak. Még csak most lendültünk bele. A java még csak ezután következik. Higgyék el, nincs ebben semmi túlzás. A gazdasági tények azt mutatják, hogy Magyarország a magasan jegyzett, tiszteletet érdemlő és nagyszerű teljesítményre képes emberek országa.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A héten a németek kancellárja és a négy közép-európai miniszterelnök együtt ünnepelte a kommunizmus és a Szovjetunió végórájának harmincadik évfordulóját. Ahogy körülnézek, látom, sokan vannak, akik legfeljebb hírből ismerik az Internacionálét, amit velünk még minden ünnepség végén elénekeltettek. Számukra idézem: „És nemzetközivé lesz holnapra a világ!” Harminc éve azt gondoltuk, hogy a történelem szemétdombjára hajítottuk a kommunista észjárást, amely a nemzetek végét és a nemzetekfelettséget hirdette. Úgy látszik, tévedtünk. A jelszó ma ugyanaz: nemzetközivé lesz holnapra a világ! Megint nemzetek nélküli világot hirdetnek, nyílt társadalmakat akarnak, és nemzetek feletti világkormányt eszközálnak. És újra itt vannak azok, akik eltörölnék a hagyományainkat, és idegen kultúrával árasztanak el országainkat. Harminc évvel a rendszerváltás után, egy összeurópai parlamenti választás előestéjén oda jutott Európa, hogy nekünk újra ki kell állnunk a magyarságunkért, a keresztény mivoltunkért, védeni kell a családjainkat, a közösségein-

ket, és védeni kell a szabadságunkat is. Jól esne és ránk is férne már egy kis békesség, de az Internacionáléból azt is tudjuk, hogy ők soha nem nyughatnak, mert – idézem őket – „ez a harc lesz a végső.” Ma is külföldről irányítják őket. Az új internacionalizmus fellegvára Brüsszel, eszköze pedig a bevándorlás.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A brüsszeli fiókok tele vannak tervekkel, és ha esélyt kapnak rá, elő is rántják őket. Brüsszelben már elkészült, és bevetésre készen áll az a hétpontos munkaterv, amellyel az európai választások után egész Európát bevándorló kontinenssé akarják alakítani. Először is nem bírnak a vérükkel, és újra a kötelező kvóták alapján akarják szétosztani a bevándorlókat. Már kész is az uniós áttelepítési keret létrehozására tett javaslat. Gyengíteni akarják a tagállamok határvédelmi jogait. Brüsszel rendre elveszi tőlünk a hatásköröket, és utána nem tud vele mit kezdeni. Soros György nyíltan meghirdette: az ő célja a migránsok védelme, és az akadályt a nemzeti határok jelentik. Aztán terítéken van a migránsvízum bevezetése, amit az Európai Parlament már meg is szavazott. Ez meghívó sok millió bevándorló számára. Csak Törökországban ma 4 millió migráns várakozik, hogy az Európába vezető útvonalat megnyissák. Az Európai Parlament már azt is megszavazta, hogy növeljék a politikai aktivistacsoportoknak, a bevándorlást segítő szervezeteknek juttatott támogatásokat. S emellé még pénzzel feltöltött bankkártyákat is kínálnak. Kísérleti bevándorlási programokat indítanak afrikai országokkal, ahogy a bizottság elnöke mondta: „meg kell teremteni az unióba való legális bevándorlás lehetőségét.” És végül letörendő az ellenállást, megszarolva az ellenszegülő országokat pénzügyi büntetést akarnak kiszabni azokra, akik nem engedelmessékednek. Láthatják, Hölgyeim és Uraim, súlyos tétek vannak az európai választás asztalán. A migrációról az emberek, eddig csak nálunk mondhatták el a véleményüket az emberek. Most itt az alkalom: egész Európa megteheti. Vitatkozhatunk mi napestig a demokrácia lehetséges fajtáiról, liberális, illiberális vagy keresztény, de az biztos, hogy az demokrácia képletéből a démoszt, a népet nem lehet kihagyni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A migráció növeli a bűnözést, különösen a nők elleni bűncselekményeket, és behurcolja közénk a terrorizmus vírusát. De nem ragadhatunk bele a félelmeinkbe. Túl kell látnunk a félelmeinken. Meg kell értenünk, hogy az európai népek történelmi válaszúthoz érkeztek. Akik a bevándorlás és a migránsok mellett döntenek, bármilyen célból teszik is, valójában kevert népességű országot hoznak létre. Az ilyen országok történelmi hagyománya véget ér, és egy új világ veszi kezdetét. A bevándorló országokban keresztény–muszlim világ jön létre, folyamatosan zsugorodó keresztény aránnyal. Vannak, akik ezt nem bánják, és vannak, akik legyintenek, mert úgy képzelik, hogy ez lassú folyamat lesz. Tévednek, és meg fognak lepődni. A 10 százalékos népcsoportból először 15-20 százalék lesz. Aztán minden felgyorsul, és a többi nem igényel fantáziát, csak egyszerű matematika. A magam korabeliek még látni fogják az egykor nagy keresztény országok gyors átalakulását. A szívünk fáj, de aligha segíthetünk. Aki egyszer erre a gyorsvonatra felszállt, el is fog menni a végállomásig. Retúrjegy pedig nincs. Nekünk, közép-európaiaknak azonban még megvan a saját jövőnk. A saját jövőnk, amely a szüleink és a nagyszüleink életének folytatása, ezeréves hagyományaink megőrzése, gazdaságunk, családjaink és a keresztény kultúra megvédése. Ilyen is lehet a jövő. Pontosabban a mi jövőnk még lehet ilyen is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A szitán már átláttunk, a helyzetet értjük, a kevert népességű országok keserveit ismerjük. Most már csak cselekednünk kell. A magukat félistennek képzelő pénzembereknek, az érdekükben eljáró brüsszeli bürokratáknak és a pénzükön hizlalt álcivileknek, akik meg akarják mondani nekünk, hogyan és kikkel éljünk, hogyan beszéljünk, és mire neveljük a gyerekeinket, nemet kell mondanunk. Nem törhetnek át, még csak rést sem találhatnak. Ingatag időkben ingatag kormányzás veszélyes, ezért bevándorlási politikánk szilárd maradjon, nichts ugribugri. Ezek a pénzemberek úgy gondolják, hogy mivel ők a sikeresek, nekik kell irányítaniuk a világot. Ám jó, ha tudjuk, hogy az ő sikerük az emberek kárából származik. Nem ismerünk olyan országot, amelyet spekulánsok nagyra és erőssé tettek volna, de olyat igen, amelyet szegénységbe és nyomorba taszítottak. Az európai baloldal a világháború után azt a téves következtetést vont le, hogy a pusztítást hozó nemzetiszocializmusból a nemzetet kell kitörölni, a szocialistát pedig meghagyni. Így lett mára az európai baloldal a spekulánsok, a világpolgárság, a világkormányzás és most végül a világmigráció élharcosa, a nemzetek, a család és a keresztény életforma sírásója. A harc nyílttá vált, mióta a bevándorláspárti hadak élére Soros György egy Timmermans nevű szocialistát állított. Ő vezeti a bevándorláspárti politikusok listáját. Nos, Hölgyeim és Uraim, erről szól az európai választás, erre készül Brüsszel. Mi pedig arra készülünk, hogy a bevándorláspárti többséget megállítsuk. Olyan Európai Parlamentet akarunk, amely tiszteletben tartja az országok és a népek saját jövőjéről szóló döntéseit, és elfogadja, hogy mi, közép-európaiak a magunk útját akarjuk járni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Olyan időket élünk, amikor egész Európában egyre kevesebb gyermek születik. A nyugatiak erre a bevándorlással válaszolnak. Amennyi hiányzik, annyi jöjjön be, és akkor a számok rendben lesznek. A magyar ember másként gondolkodik. Nekünk nem számok kellenek, hanem magyar gyerekek. A mi felfogásunk szerint a bevándorlás fegyverletételt jelent. Ha beletörődünk, hogy még biológiailag sem tudjuk fenntartani magunkat, azzal beismerjük, hogy saját magunknak sem vagyunk fontosak. Miért lennének hát fontosak a világnak? Az ilyen népek sorsa a lassú, de biztos felmorzsolódás, míg végül porfelhővé válnak a népek nagy országútján. Nincs megírva az emberiség nagykönyvében, hogy magyaroknak márpedig lenniük kell a világon. Ez csak a mi szívünkben van megírva, de a világot hidegen hagyja. A Jóisten is csak azon tud segíteni, akik maguk is akarják. Vitatkozhatunk napestig, azért van-e kevés gyerek, mert megváltoztak az emberek, vagy inkább a körülmények fogják őket vissza. Ez a vita eldönthetetlen, ráadásul nem vezet sehova. Ezért a kormánzatnak okoskodás helyett cselekednie kellett. Először is nemzeti egységet hoztunk létre a család ügyében. A nemzeti konzultációban egymillió-háromszázötvenezren vettek részt. A kutatások szerint a kormány családpolitikáját az emberek 80 százaléka támogatja. A mi szakmánkban ritka, mint a fehér holló, hogy a kormány ilyen szilárd talajon állhasson. Az emberek azt akarják, hogy folytassuk, amit megkezdtünk. Kilencc év alatt megdupláztuk a családok támogatását, amely arányaiban, egész Európában a legmagasabb.

Most egy hétpontos családvédelmi akciótervet jelentek be. Hét intézkedésről döntött a kormány, de ez nem zárt lista, hiszen az élet nem áll meg. Először. Bevezetjük a fiatal házaspárok gyermekvállalási támogatását. Minden 40 év alatti nő, aki első házasságát köti, a közös élet kezdetéhez 10 millió forint összegű kedvezményes kölcsönben részesülhet. A törlesztést az első gyermek érkezésekor három évre felfüggesztjük, a második gyermek érkezésekor újból három évre felfüggesztjük, és a tőketartozás harmadát nem kell vissza-

fizetni. Ha harmadik gyerek is születik, akkor a kölcsön további részét teljes egészében elengedjük. Másodszor. Bővítjük a CSOK kedvezményes hitelét. A két- és többgyermekes családok a hitelt használt lakások vásárlására is felhasználhatják. A falusiak még kicsit várjanak, mert számukra néhány hét múlva külön, testreszabott támogatást szeretnék bejelenteni. Mindez azt jelenti, hogy Magyarországon ma egy két gyermeket vállaló fiatal házaspár az életkezdéshez és otthonteremtéshez 22 millió, egy három gyermeket vállaló pedig 35 millió forint támogatást kap. Harmadszor. Eddig a harmadik és minden további gyermek születése esetén egymillió forintot vállaltunk át a nagycsaládosok jelzáloghiteléből. Most bővítünk: már a második gyermek születésekor egymillió forintot, a harmadik gyerekénél 4 millió forintot, minden további gyermek születésekor újabb egy-egymillió forintot vállalunk át. Negyedszer. Bejelentem, hogy azok az asszonyok, akik legalább négy gyermeket szültek és neveltek, életük végéig mentesülnek a személyi jövedelemadó fizetése alól. Ötödször. Elindítjuk a nagycsaládosok autóvásárlási programját. A legalább három gyermeket nevelő családoknak, a legalább hétszemélyes új autó vásárlásához 2,5 millió forint vissza nem térítendő támogatást adunk. Hatodszor. Megvalósítjuk a teljes bölcsődei ellátást. Hogy elegendő bölcsődénk legyen, három év alatt 21 ezer új férőhelyre lesz szükség. Az év végéig ebből megépítünk 10 ezret, 2020-ban és '21-ben pedig további 5, illetve 6 ezret. Ez azt jelenti, hogy 2022-re minden szülő, már aki akarja, bölcsődébe viheti a gyermekét. És végül hetedszer. Bevezetjük a nagyszülői gyedet. A jövőben, ha a szülők így döntenek, a nagyszülők maradhatnak gyeden helyettük. És bár nem tartozik a gyermekvállalás körébe, de bejelentem Önöknek, hogy harminc évvel a rendszerváltás után végre áttörést érhetünk el a fiatalok idegen nyelvi oktatásában is. A kormány döntött, a középiskolai nyelvoktatás rendszerét korszerűsíti, és minden középiskolás a 9. és a 11. tanév nyarán két hét, összesen tehát kétszer két hét külföldi nyelvi tanfolyamon vehet részt, amelynek költségeit a magyar kormány vállalja. Sopánkodtunk eleget, hogy bele vagyunk zárva a saját nyelvünkbe, ideje hogy ne csak sopánkodjunk, hanem tegyünk is valamit. Ez óriási szervezési feladat, különösen, ha azt akarjuk, hogy ez ne vakáció, hanem komoly tanulás legyen. Remélem, hogy oktatási szakembereink megbirkóznak majd ezzel. És bejelentem továbbá, hogy a kormány döntése értelmében 700 milliárd forintot fordítunk egészségügyi fejlesztésekre, ideértve a budapesti centrumkórházak megépítését is. Ha hozzáadjuk, hogy az ápolónőknek most három év alatt 70 százalékkal növeljük a bérért, akkor láthatjuk, hogy az egészségügyben is moccanog már valami.

Nos, így és itt állunk hát 2019 februárjában. Összefoglalóan azzal köszönhetek el Önöktől, hogy hazánk megvédésére és országépítő munkára hívjak mindenkit. Rendőreink és katonáink biztos kézzel védik a határt. Tisztjeink gőzerővel építik az új magyar hadsereget. Képviselőink Brüsszelben állják a sarat. Mindjárt ötmillióan dolgozunk a tízmillióból. Fiataljaink okosabbak és tehetségesebbek, mint mi voltunk, és ha összekapják magukat, munkabírásban is utolérhetnek minket. Szomszédaink tisztelnek bennünket, és szívesen társulnak velünk. Véget ért a száz év magyar magány korszaka. Már csak egy kis jókedv és némi humor hiányzik, de arról majd a magyar ellenzék gondoskodik.

Hölgyeim és Uraim!

Az igazi nagy utazás még vár a magyarokra. És a legnagyobb győzelmek még csak most jönnek. Ne szemérmeskedjünk, mondjuk ki nyíltan, szerencsésen állnak együtt a csillagok, és minden nap érezhetjük, ha érdemtelenül is, de rajtunk van a Gondviselés áldása. Magyarország mindenek előtt, a Jóisten mindannyiunk fölött! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Forrás: Miniszterelnöki Kabinetiroda